

Fem stycken nya och wackra

M i s s e r,

Den Första:

Kom hjelp mig ner från wagnen, ic.

Den Andra:

Soldatsång.

Upp, bröder för Konung, ic.

Den Tredje:

Nåns du att gå från din maka? ic.

Den Fjerde:

När en gång jag stå i brudesång, ic.

Den Femte:

Jensliga stugan en kulan qwäll, ic.

Östheborg,

tryckte hos Sam. Norberg, 1839.

Den Fdrsta:

Soldaten och hans flaska.

Kom hjelp mig ner från wagnen här! Min arm jag brutit här, Jag den ännu i bindel här, Nå sakta då, min Far! Nå alla flaskan der min wån! Om du slår sönder den, Du blir min owån, alldrig än Jag ägt en flatt som den.

2. "Den flaskan är ej mycket wärd; är "ni så rädd om den? Hwar droppe win är "ju förtärd, Och glaset grönt?" — En sen! Den flaskan är min största flatt Och maken fanns ej än; Ty den war med i Leipzigs natt Och Prinsen drack ur den.

3. Ej någon let wid Leipzig war; En kula helsad' mig. Man mig från fästet halfdd här, Så går det till i krig! Jag fbrdes bort uti en hast, Man klädde af mig; — men Min flaska höll jag säkert fast, Ty Prinsen drack ur den.

4. I våra leder Prinsen höll, Kartescher adgo här, Och mången tapper krigsman föll — Men, lugn satt Prinsen der. Jag såg han

han tdrstade; jag tog Min flaska der, min wån! Gaf den åt Prinsen, Prinsen log Och Prinsen drack ur den.

5. På axeln flappade han mig, Och sa-
de: "Tack min wån! Ditt win war godt,
"det styrkte mig; Stor tack!" och alldrig ån
Jag war så glad, jag war så nöjd; "Kam-
"rater! ser ni den?" Jag ropade med lust
och fröjd: "Se Prinsen drack ur den."

6. I lifwet jag ej släpper den; Men när
jag en gång dde, Ställ den på grafwen, då
min wån! Och rista nedansför: "Han slogs
"wid Leipzig som en kare! Nu hwilar kriga-
"ren. Hans största skatt den flaskan war,
"Ty Prinsen drack ur den."

Den Andra:
Soldatsång.

Upp, bröder! för Konung och fädernebygd
Hwad hjertat är kallt här i nordens? Hvem
lifwas ej ån af den Gdthiska bygd, Hvars
rykte sig sträckt öfwer jorden? Hvem lem-
nar ej manligt en ålskande samn Att värda
de minnen, att frejda det namn, Som skänk-
tes af ålskande fäder.

2. Må segraren smida åt andra de band,
Som blott egnar slafwen att bära; Vi stou-
rit att strida för lagar och land, Att dö el-
ker lefwa med åra. Ja, mandom skall ewig

twigt bebo våra tjäll Och tråldomen sky des-
sa sündiga fjäll, Som lyfta sin hlepå mot
himlen.

3. Med kroppar, som rbjä sin Gdthiska
bdrd, Med renhet i hjerta och seder, Från
steniga tegar wi samla vår skrd, Och fast
är ett handslag som eder. Må welkeningen so-
ka en blidare sol: Wi ålska de bygder, wi
ålska den pol, Som hårdar till mån och
till hjeltar.

4. Med länsla för sanning, för mod och
för dygd, Med länsla för åran och friden,
Wi härja ej grannarnes fredliga bygd, Men
båswa ej heller för striden. Ja, frihet och
manlighet här skola bo, Och så länge fort-
plantas urgammal tro, Som Carlwagnen
öfwer oss hwälfwer.

Den Tredje:

Jägarn och hans Måla.

Hon. Måns du att gå från din måla?
Fåfångt jag lindar min arm omkring dig;
Kan du ej sällheten smaka Långre i hyddan
hos mig?

2. Han. Inom dessa murar, Bli mig
för qwast, jag will ut, det är höst, Ibland
skogens furar Friare andas mitt bröst.

3. Hon. Hör du hur stormarna tjuta? Blott
i vår

i vår hydda ber lugnet min vän; Låt mig i
famnen dig sluta, Ord om der om Selma igen.

4. Han. Skönt är det att glömma
Synlorna, mödorna, dagens besvär, Endast
så du ämma Vårdigt jag hvilat mig der.

5. Hon. Sonen i waggan som leker,
Se huru skönt, huru himmelskt han ler;
Se huru sött han dig smeker, Hör hur ditt
Selma dig ber.

6. Han. Blott för son och maka Klar
jag skogarnas mildjur emot Vänder glad
tillbaka Ligger mitt rof för din fot.

7. Hon. O hur jag ångslas och bäsvar,
Tusende dödar de gapa mot dig, När öfwer
klippor du swäsvar Ensam på obanad stig.

8. Han. Blott på dig jag tänker Och
på vår son, ack hur lycklig jag går! Me-
dan dimman stänker Skönt med sitt silf-
wer mitt hår.

9. Hon. Nu wid min slända så trå-
gen Skall jag sitta och nämna ditt namn,
Och emot fönstret wid wägen Sträcka en
långtande famn.

10. Han. Glödhet på min panna Brän-
ner din kyß; jag vill ut, jag vill ut, El-
jest mig att stadna, Läckar du säkert till slut.

Den Fjerde:

När en gång jag ska i brudesång, Falle-
ra,

ra, fallera, röda rosor! Jag ej wäljer då
min brud i släng, fallera, fallera! röda ro-
sor! Nej, den Löss, som jag ska fria te,
Hon är wacker, from och dygdig me', Äls-
skar endast mig, Trofast, innerlig, Och så
är jag lyckelig.

2. Fröjd och glädje upp i taket står,
Fallera, fallera, röda rosor! När en unger-
sven sin flicka får, Fallera, fallera, röda
rosor! Det de först då må arbeta på, Är
fördröning utt slågten få. Barn all stugan
full, Trefnad och godt hull: Hurra! det är
godt som gull.

3. Men likwäl bland smek och älskogs
rus, Fallera, fallera, röda rosor! Måste
man ej glömma glas och krus, Fallera, fal-
lera, röda rosor! På mitt knä när jag min
gumma har, Dricker henne till i mjöden klar,
Tar jag ärligt rus Inom eget hus, Hur-
ra! älskog, glas och krus.

Den Femte:

Jensliga stugan en kulan qwäll, Steg Gun-
nar med bark ifrån skogen: Till bröd skall den
bakas på ugnens håll; Men icke ett mjöldoft
fanns i hans tjell, Och icke ett ar uppå logen.

2. Då kommo emot honom barnen två,
Med blefnade kinder — de arma! "Gif bröd
åt

åt oss, fader! — wi hungra så: Åt låt oss al-
lenast en smula få." — "Jag har intet:
Gud sig förbarma!"

3. "När Moder bars bort på den swarta
bår, Och ner under mulen deß kista Blef
gömd uppå wällen der kyrkan står, En kaka
du gaf — den war wått af din tår —
Säg, Fader! o! war det den sista? —

4. Åt, barn! jag har intet att ge er i
dag; Men Gud skall i morgon wäl sända
Den hjelp, wi förbida af hans behag. O!
waren blott stilla och nöjda som jag, I mor-
gon här bakas kanhända.

5. Då tog han från mößiga wäggen ner
Sin harpa — hwad magt i deß stamma!
De hungrande små icke klaga mer; På in-
fallna kinderna glädjen ler, Och klagan kan
plågorna hämma.

6. Med ansigtet bortwändt att dölja sin tår,
Att icke sin ångslan förråda, Nu Fadren en
muntrande polska slår: Och barnen, de dansa och
qwällen förgår: Till trötta de somnade båda.

7. Vid bädden af strå, der de slumrade
än, Då bad han: "O Gud ifrån nöden
Befria dem du, alla lidandes wån!" Det
skedde: de wakenade aldrig igen; Befriaren
kom — det war döden.

